

ΕΝΝΕΑ ΠΑΙΚΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΜΕΙΝΕΙ. ΑΛΛΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΕΧΕΙ ΑΛΛΑΞΕΙ.

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΕΪ & ΝΙΑΣ ΤΖΟΝΣΟΝ-ΣΕΛΤΟΝ

ENDGAME

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ 2

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SKY KEY – AN ENDGAME NOVEL
Από τις Εκδόσεις HarperCollins, Νέα Υόρκη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Endgame (Βιβλίο 2): Το κλειδί του ουρανού**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: James Frey
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευγενία Κολυδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ & LOGO: Rodrigo Corral Design
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΙΚΟΝΑΣ & ΕΠΙΠΛΕΟΝ LOGO: John Taylor Dismukes
Assoc., a Division of Capstone Studios, Inc.
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ: Futuruption LLC.
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Third Floor Fun, LLC., 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1212-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1213-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΕΪ & ΝΙΑΣ ΤΖΟΝΣΟΝ-ΣΕΛΤΟΝ

ΕΝΔΓΑΜΕ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΒΙΒΛΙΟ 2

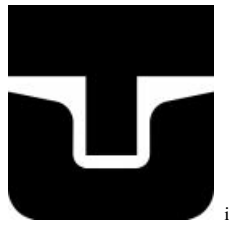
*Μετάφραση:
Ευγενία Κολυδά*

Αυτό το βιβλίο είναι ένας γρίφος.
Αποκρυπτογραφήστε, αποκωδικοποιήστε και ερμηνεύστε.
Ψάξτε και αναζητήστε.
Αν αξίζετε, θα βρείτε.

90 μέρες.

ΜΙΚΡΗ ΑΛΙΣ ΤΣΟΠΡΑ

Οικία Τσόπρα, Γκανγκτόκ, Σικίμ, Ινδία

«Ταρκί, Ταρκί, Ταρκί...»

Τα σύννεφα γλιστρούν στα Ιμαλάια με τον ήλιο να αντανάκλαται στις χιονισμένες πλαγιές τους. Το Κανγκτσενγιούνγκα, το τρίτο ψηλότερο βουνό του κόσμου, δεσπόζει πάνω από την πόλη. Οι κάτοικοι ακολουθούν την καθημερινή ρουτίνα τους – δουλεύουν, ψωνίζουν, τρώνε, πίνουν, διδάσκουν, μαθαίνουν, γελούν, χαμογελούν. Εκατό χιλιάδες γαλήνιες, ανυποψίαστες ψυχές.

Η μικρή Άλις βαδίζει στο γρασίδι στο πίσω μέρος του σπιτιού της περπατώντας καμαρωτά, με τα χορτάρια να γαργαλούν τα δάχτυλα των ποδιών της και τη μυρωδιά μιας πυρκαγιάς να αναδίδεται από την κοιλάδα. Στερεώνει τις γροθιές της πάνω στους γοφούς της και τους αγκώνες της πίσω της, σαν να είναι φτερά. Με τα γόνατα λυγισμένα και το κεφάλι μπροστά, κλείνει τους αγκώνες, τους ανοίγει, τους κλείνει, τους ανοίγει, κακαρίζοντας και κρώζοντας σαν παγόνι. Φωνάζει «Ταρκί, Ταρκί, Ταρκί», όπως λένε το γέρικο παγόνι που ζει με εκείνη και την οικογένειά της τα τελευταία 13 χρόνια. Ο Ταρκί κοιτάζει το κορίτσι, κάνει μισή στροφή, κουνάει τα φανταχτερά φτερά του λαιμού του και ανταποδίδει το κρώξιμο. Ανοίγει την ουρά του

σαν βεντάλια και η μικρή Άλις χορεύει χαρωπά. Τρέχει στον Ταρκί. Εκείνος το βάζει στα πόδια, η μικρή Άλις τον κυνηγά.

Οι απότομες γραμμές του Κανγκτσενγιούνγκα είναι στο βάθος, κρύβουν την Κοιλάδα της Αιώνιας Ζωής κάτω από τις παγωμένες πλαγιές του. Η μικρή Άλις δε γνωρίζει τίποτα γι' αυτή την κοιλάδα. Ωστόσο, η μητέρα της, η Σάρι, τη γνωρίζει πολύ καλά.

Η μικρή Άλις ακολουθεί τον Ταρκί σε ένα ροδόδεντρο. Απέχει λιγότερο από ένα μέτρο από το φανταχτερό πουλί, όταν εκείνο σκύβει το κεφάλι του, ανοιγοκλείνει τα μάτια του και ξύνει κάτι στο έδαφος κάτω από τον θάμνο. Το πουλί χώνεται στο φύλλωμα. Η μικρή Άλις πλησιάζει περισσότερο.

«Τι είναι, Ταρκί;»

Το πουλί ραμφίζει το χώμα.

«Τι είναι;»

Το πουλί κοκαλώνει και, με το κεφάλι του χαμηλωμένο αλλά γερμένο στο πλάι, κοιτάζει το χώμα με μάτια ορθάνοιχτα. Η μικρή Άλις τεντώνει τον λαιμό της. Κάτι είναι εκεί. Κάτι μικρό, στρογγυλό και σκοτεινό.

Το πουλί βγάζει έναν φρικτό ήχο –*Κριιααααααακ*– και ορμάει προς το σπίτι. Η μικρή Άλις ξαφνιάζεται, αλλά δεν ακολουθεί. Απλώνει τα χέρια της, παραμερίζει τα γυαλιστερά φύλλα και γλιστράει μέσα στον θάμνο, γονατίζει, ακουμπάει τα χέρια της στο χώμα, βρίσκει.

Ένας μισοθαμμένος, σκουρόχρωμος βόλος. Ολοστρογγυλός. Με κάτι παράξενα σύμβολα σκαλισμένα πάνω του. Τον αγγίζει. Είναι παγωμένος σαν το Διάστημα. Σκάβει γύρω του με τα δάχτυλά της, σχηματίζοντας έναν μικρό σωρό από χώμα, ελευθερώνει τη σφαίρα. Τη σηκώνει, τη γυρίζει γύρω γύρω. Το κοριτσάκι συνοφρυώνεται. Είναι τόσο κρύα, που προκαλεί πόνο. Το φως από τον ουρανό αλλάζει, ξαφνικά αποκτά πολύ μεγάλη λάμψη. Μέσα σε δευτερόλεπτα όλα γίνονται άσπρα, το

έδαφος τρέμει και μια τεράστια έκρηξη σημειώνεται τραντάζοντας τις πλαγιές και τα βουνά, τα δέντρα, το χορτάρι, τα βότσαλα στο ρέμα· ο ήχος γεμίζει τα πάντα.

Η μικρή Άλις θέλει να τρέξει, αλλά δεν μπορεί. Είναι λες και ο μικρός βόλος την έχει ακινητοποιήσει. Μέσα στο φως, στον θόρυβο και στο πανδαιμόνιο, διακρίνει μια φιγούρα να γλιστράει προς το μέρος της. Πιθανόν μια γυναίκα. Νεαρή. Μικροκαμωμένη.

Η φιγούρα έρχεται πολύ κοντά. Η σάρκα της είναι πρασινωπή και τα μάτια της βαθουλωμένα, τα χείλη της σουφρωμένα. Η μικρή Άλις αφήνει τον βόλο να πέσει, αλλά τίποτα δεν αλλάζει· το πνεύμα πλησιάζει τόσο πολύ, που η μικρή Άλις μπορεί να μυρίσει την ανάσα του – κάτι ανάμεσα σε περιπτώματα, καμένο λάστιχο και θειάφι. Ο αέρας είναι καυτός και το πλάσμα απλώνει τα χέρια του για να πιάσει τη μικρή Άλις. Εκείνη θέλει να φωνάξει τη μαμά της που μπορεί να τη σώσει, να φωνάξει για βοήθεια, για ασφάλεια, για σωτηρία, αλλά δε βγαίνει κανένας ήχος, δε βγαίνει κανένας ήχος.

Τα μάτια της ανοίγουν απότομα και ουρλιάζει στ' αλήθεια. Ξυπνάει τώρα. Ένα δίχρονο κορίτσι μούσκεμα στον ιδρώτα, και η μαμά του είναι εκεί, το κρατάει, το λικνίζει στην αγκαλιά της, του λέει: «Μην ανησυχείς, μέρι τζάαν –ζωή μου– μην ανησυχείς. Ήταν μόνο το όνειρο. Ήταν μόνο το όνειρο πάλι».

Το όνειρο που βλέπει η μικρή Άλις κάθε βράδυ, ξανά και ξανά, από τότε που βρέθηκε το Κλειδί της Γης.

Η μικρή Άλις κλαίει, η Σάρι τυλίγει τα χέρια της γύρω της και τη σηκώνει από τα σκεπάσματά της.

«Μην ανησυχείς, καρδούλα μου. Κανένας δε θα σου κάνει κακό. Δε θ' αφήσω ποτέ κανέναν να σου κάνει κακό». Και μολονότι αυτό το λέει κάθε φορά που η Άλις βλέπει το όνειρο, η Σάρι δεν ξέρει αν ισχύει στ' αλήθεια. «Κανέναν, γλυκό μου κορίτσι. Ούτε τώρα, ούτε ποτέ».

ΣΑΡΑ ΑΛΟΠΕΪ, ΙΑΓΚΟ ΤΛΑΛΟΚ

Ξενοδοχείο Crowne Plaza, Σουίτα 438, Κένσινγκτον, Λονδίνο

«Πώς το έπαθες αυτό;» ρωτά η Σάρα καθώς διατρέχει με το δάχτυλό της την ουλή στο πρόσωπο του Ιάγκο.

«Στην εκπαίδευση», λέει ο Ιάγκο καρφώνοντάς τη με το βλέμμα του, ψάχνοντας κάποια ένδειξη που να δείχνει ότι γυρίζει κοντά του.

Έχουν περάσει τέσσερις μέρες από τότε που η Σάρα ανέκτησε το Κλειδί της Γης στο Στόουνχεντζ. Τέσσερις μέρες από τότε που πέθανε η Τσιόκο. Τέσσερις μέρες από τότε που η Σάρα πυροβόλησε τον Αν Λιου στο κεφάλι. Τέσσερις μέρες από τότε που εκείνο το πράγμα κάτω από το αρχαίο λίθινο μνημείο ζωντάνεψε και αποκαλύφθηκε.

Τέσσερις μέρες από τότε που αυτή, η Σάρα, σκότωσε τον Κρίστοφερ Βάντερκαμπ, πάτησε τη σκανδάλη και έχωσε μια σφαίρα στο κεφάλι του.

Δεν έχει καταφέρει να προφέρει το όνομά του από τότε. Δεν έχει προσπαθήσει καν. Και ανεξάρτητα από το πόσες φορές φιλάει τον Ιάγκο ή τυλίγει τα πόδια της γύρω του, κάνει ντους ή κλαίει ή κρατάει το Κλειδί της Γης στα χέρια της ή ξαναπαίζει το μήνυμα που μετέδωσε το kepler 22b από την τηλεόραση, για

να το μάθει όλος ο κόσμος, ανεξάρτητα από όλες αυτές τις φορές, η Σάρα δεν μπορεί να πάψει να σκέφτεται το πρόσωπο του Κριστοφερ. Τα ξανθά μαλλιά του, τα όμορφα πράσινα μάτια του και τη σπίθα που είχαν μέσα τους. Τη σπίθα που αφαίρεσε εκείνη όταν τον σκότωσε.

Από το Στόουνχεντζ η Σάρα έχει πει, με τις παραπάνω, 27 λέξεις. Ο Ιάγκο ανησυχεί για εκείνη. Την ίδια στιγμή αναθαρρεύει με την ερώτησή της.

«Πώς ακριβώς, Φέο;» ρωτά, ελπίζοντας να είναι μια μεγάλη ιστορία. Ελπίζοντας ότι θα της κρατήσει το ενδιαφέρον, ότι τα λόγια του Ιάγκο θα είναι ένας περισπασμός εξίσου καλός με το κορμί του.

Έχει ανάγκη να σκεφτεί οτιδήποτε εκτός από αυτό που συνέβη, οτιδήποτε εκτός από τη σφαίρα που του σφήνωσε στο κρανίο του.

«Ήταν η τρίτη μου μάχη με αληθινό μαχαίρι. Ήμουν δώδεκα ετών, υπερόπτης. Είχα κερδίσει εύκολα τις άλλες δύο. Την πρώτη ενάντια σε έναν εικοσιπεντάχρονο πρώην Παίκτη που είχε χάσει τη φόρμα του, τη δεύτερη ενάντια σε έναν από τους ανερχόμενους βοηθούς του μπαμπά μου, έναν τεράστιο δεκαεννιάχρονο που τον φωνάζαμε Λαδρίγιο».

Η Σάρα χαϊδεύει με το δάχτυλό της το τραχύ φούσκωμα της ουλής που συνεχίζει κάτω από το σαγόνι του. «Λαδρίγιο. Τι σημαίνει αυτό;» Το λέει αργά, νιώθοντας ευχαρίστηση καθώς το προφέρει.

«Τούβλο, δηλαδή αυτό ακριβώς που ήταν. Βαρύς, σκληρός και ηλίθιος. Έκανα μια φορά προσποίηση και κουνήθηκε. Μέχρι να ετοιμαστεί για την επόμενη κίνηση, η μάχη είχε τελειώσει».

Η Σάρα γελάει με μισή καρδιά. Το πρώτο της γέλιο από το Στόουνχεντζ, το πρώτο της χαμόγελο. Ο Ιάγκο συνεχίζει. «Στην τρίτη μου μάχη αντίπαλος ήταν ένα παιδί λίγο μεγαλύτερο από μένα, αλλά πιο μικρόσωμο. Δεν τον είχα ξαναδεί. Είχε έρ-

θει από το Ρίο. Δεν ήταν Περουβιανός. Ούτε Ολμέκος ήταν».

Ο Ιάγκο ξέρεει ότι της κάνει καλό αυτή τη στιγμή το να μιλάει για τον εαυτό του. Οτιδήποτε για να της αποσπάσει το μυαλό από αυτό που έκανε: σκότωσε το αγόρι της, βρήκε το Κλειδί της Γης και πυροδότησε το Γεγονός σφραγιζοντας τον θάνατο δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Ίσως θα ήταν προτιμότερο να Παίζουν, να μάχονται, να τρέχουν, να πυροβολούν, στο μεταξύ όμως θα πρέπει να αρκεστούν απλώς στο να συζητούν γι' αυτά.

«Ήταν ένα παιδί της φαβέλας, αδύνατο, οι μύες του σαν καλώδια τυλιγμένα γύρω από κόκαλα. Γρήγορο σαν αστραπή. Δεν έλεγε τίποτα πέρα από “Γεια” και “Καλύτερη τύχη την επόμενη φορά”. Έξυπνο, όμως. Ένα παιδί-θαύμα. Με ταλέντο στις λεπίδες και στις γωνίες επίθεσης. Είχε εκπαιδευτεί, αλλά τα περισσότερα από αυτά που ήξερε ήταν έμφυτα».

«Ακούγεται ίδιος μ' εσένα».

«Ήταν σαν εμένα». Ο Ιάγκο χαμογελά. «Ήταν λες και μαχόμουν με την αντανάκλασή μου. Μαχαίρωνα και μαχαίρωνε και εκείνος. Χτυπούσα και χτυπούσε και εκείνος. Έτσι αμυνόταν, περνώντας στην αντεπίθεση. Δεν έμοιαζε με κανέναν από τους αντιπάλους στην εκπαίδευσή μου – με πρώην Παίκτες, με τον μπαμπά μου, με κανέναν. Ήταν λίγο σαν να παλεύεις με ζώο – γρήγορο, με αλάνθαστο ένστικτο, χωρίς στρατηγική· απλώς επιτίθεται. Έχεις έρθει ποτέ μούρη με μούρη με κάποιο ζώο;»

«Ναι. Με λύκους. Εκείνοι ήταν οι χειρότεροι».

«Έναν λύκο ή...»

«Λύκους. Πληθυντικός».

«Χωρίς όπλα;»

«Χωρίς όπλα».

«Τα έχω βάλει με σκύλους, ποτέ με λύκους. Μια φορά με ένα λιοντάρι του βουνού».

«Μακάρι να μπορούσα να πω ότι έχω εντυπωσιαστεί, Φέο, αλλά δεν μπορώ».

«Σε έχω ήδη ρίξει στο κρεβάτι, Άλοπει», λέει ο Ιάγκο κάνοντας ένα άνοστο αστέιο. «Δε χρειάζεται να σε εντυπωσιάσω».

Εκείνη χαμογελά πάλι και του ρίχνει μια μπουνιά κάτω από το σεντόνι. Άλλο ένα θετικό σημάδι ότι πιθανόν να συνέρχεται.

«Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να τον χτυπήσω. Ο κανόνας ήταν ότι ο αγώνας σταματούσε με το πρώτο αίμα. Βλέπεις κόκκινο και σταματάς. Απλά πράγματα».

«Μα η ουλή, το κόψιμο ήταν βαθύ».

«Σί. Ήμουν ηλίθιος, έπεσα με τα μούτρα. Ειλικρινά, ήμουν τυχερός. Αν δε με πετύχαινε έτσι στο πρόσωπο –κόντεψε να μου βγάλει το μάτι, ξέρεις– πιθανόν να με είχε σκοτώσει».

Η Σάρα κουνάει το κεφάλι. «Οπότε – αίμα, κόκκινο, στοπ. Αυτός λέει “Καλύτερη τύχη την επόμενη φορά”, φεύγει, και πάει, τελειώσε;»

«Έπρεπε να μου κάνουν ράμματα, αλλά ναι. Και εννοείται ότι, εφόσον εκπαιδευόμουν, δε μου έκαναν αναισθησία».

«Χα, αναισθησία. Τι είναι αυτό;»

Ο Ιάγκο της χαμογελά πλατιά αυτή τη φορά. «Ακριβώς. Γαμώ το Endgame».

«Γαμώ το Endgame δε λες τίποτα», επαναλαμβάνει η Σάρα με ανέκφραστο πρόσωπο. Ξαπλώνει ανάσκελα και καρφώνει το βλέμμα της στο ταβάνι. «Υπήρξε επόμενη φορά;»

Ο Ιάγκο μένει σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα. «Σί», λέει σιγανά, σέρνοντας τα γράμματα. «Λιγότερο από έναν χρόνο μετά. Μόλις δύο μέρες πριν από τα γενέθλιά μου, λίγο πριν αρχίσω να πληρώ τα κριτήρια συμμετοχής στο παιχνίδι».

«Και;»

«Ήταν πολύ πιο γρήγορος. Αλλά είχα μάθει πολλά και ήμουν κι εγώ πιο γρήγορος».

«Οπότε τον έκανες να ματώσει;»

«Όχι. Είχαμε μαχαίρια, αλλά έπειτα από μερικά λεπτά τού έριξα μια γροθιά στον λαιμό και κατέστρεψα την τραχεία του».

Όταν σωριάστηκε κάτω, πάτησα πάνω στον λαιμό του. Δε χύθηκε ούτε σταγόνα. Και μπορώ ακόμα να δω τα μάτια του. Προβληματισμένα, μπερδεμένα, όπως όταν πυροβολείς ένα ζώο. Δεν καταλαβαίνει τι έχει συμβεί, τι έκανες. Ήταν κάτι πέρα από τους κανόνες της φύσης του, αυτού του αγοριού από τη φαβέλα, του καλύτερου μαχητή με μαχαίρι που έχω δει ποτέ. Δεν καταλάβαινε ότι οι κανόνες του δεν ίσχυαν για μένα».

Η Σάρα δε λέει τίποτα. Γυρίζει στο πλάι, με την πλάτη στραμμένη στον Ιάγκο.

Είμαι στο κρεβάτι με έναν δολοφόνο, σκέφτεται.

Και αμέσως μετά: Αλλά και εγώ είμαι δολοφόνος.

«Με συγχωρείς, Σάρα. Δεν ήθελα να...»

«Το έκανα». Παίρνει μια βαθιά ανάσα. «Ούτε οι δικοί του κανόνες ίσχυαν για μένα. Επέλεξα να το κάνω. Τον σκότωσα. Σκότωσα... τον Κρίστοφερ».

Ορίστε. Το είπε. Το κορμί της αρχίζει να τρέμει, σαν να πατήθηκε κάποιος διακόπτης. Μαζεύει τα γόνατά της στο στήθος της, τρέμει και κλαίει με λυγμούς. Ο Ιάγκο χαϊδεύει το δέρμα της γυμνής πλάτης της, αλλά ξέρει ότι είναι μικρή παρηγοριά – αν είναι καν παρηγοριά.

Ο Ιάγκο δεν είχε σε μεγάλη εκτίμηση τον Κρίστοφερ, αλλά ξέρει ότι η Σάρα τον αγαπούσε. Τον αγαπούσε και τον σκότωσε. Ο Ιάγκο δεν είναι σίγουρος αν θα μπορούσε να κάνει το ίδιο. Θα μπορούσε να πυροβολήσει τον καλύτερο φίλο του από την πατρίδα; Θα μπορούσε να σκοτώσει τον Χοσέ, τον Τιέμπο ή τον Τσάνγκο; Θα μπορούσε να φυτέψει μια σφαίρα στον πατέρα του ή, ακόμα χειρότερα, στη μητέρα του; Δεν είναι σίγουρος.

«Έπρεπε να το κάνεις, Σάρα», λέει ο Ιάγκο σιγανά. Αυτό το έχει πει 17 φορές από τότε που έκαναν τσεκ ιν στο ξενοδοχείο, κυρίως με δική του πρωτοβουλία, μόνο και μόνο για να πει κάτι.

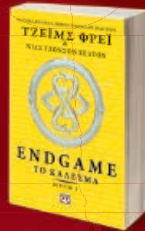
Κάθε φορά ηχεί ψεύτικο. Αυτή τη φορά ίσως περισσότερο από ποτέ.

Το να κινείσαι, να μάχεσαι και να Παίζεις
βοηθάει σε ένα πράγμα τουλάχιστον.

Στο να ξεχνάς.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ.
ΒΡΕΙΤΕ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ.
ΛΥΣΤΕ ΤΟΝ ΓΡΙΦΟ.
ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ.
ΤΟ ENDGAME ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟ.
ΤΟ ENDGAME ΕΧΕΙ ΑΡΧΙΣΕΙ.

Μη χάσετε το πρώτο βιβλίο της σειράς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14706

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η